

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/14/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7624204585
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7624204585.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Adriany Murínovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 53 255 739 proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom v A., C. XX o zaplatenie 5.775,85 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 14.1.2025 č. k. 16Csp/73/2024-125

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Nepriznáva stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví toho rozsudku rozhodol v tomto znení:

- I. Žaloba sa zamietá.
- II. Nepriznáva sa žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 5.775,85 eur s príslušenstvom a náhrady trovy konania z dôvodu, že na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 13.11.2020 medzi postupcom Všeobecná úverová banka, a.s. a žalobcom a na základe Žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 3.10.2022 postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Žalobca uviedol, že dňa 10.7.2017 bola medzi postupcom a žalovaným uzavretá Zmluva č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mu poskytol peňažné prostriedky, pričom podmienky čerpania peňažných prostriedkov, ich splácania ako aj podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach (ďalej len „VOP“). Žalovaný si zmluvné povinnosti napriek opakovaným výzvam postupcu neplnil a vzhľadom na skutočnosť, že sa dostal do omeškania so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom bola súčasne upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, postupca v súlade s príslušnými ustanoveniami zmluvy a § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) k 22.10.2020 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Žalobca bol názoru, že nie je povinný právne posúdiť, pre nesplnenie ktorej splátky uplatňuje právo podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ, a to s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) sp. zn.: 5Cdo/196/2009 zo dňa 22.9.2010. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 6.845,85 €, ktorá pozostávala z istiny vo výške 4.612,74 €, z riadneho úroku vo výške 1.722,22 €, z úroku z omeškania vo výške 473,04 € a z poplatkov vo výške 37,85 €.

Dňa 25.11.2022 uzavrel žalobca so žalovaným Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 6861833, na základe ktorej žalovaný záväzok vyplývajúci zo zmluvy uznal čo do právneho dôvodu a výšky a zaviazal sa, že celkovú dlžnú sumu vo výške 7.536 €, ktorá pozostávala z istiny vo výške 4.612,74 €, z ostatného príslušenstva predstavujúceho riadny úrok vo výške 1.722,22 €, úrok z omeškania vo výške 473,04 €, poplatky vo výške 37,85 €, náklady právneho zastúpenia vo výške 597,54 €, úrok z omeškania od postúpenia pohľadávky vo výške 92,61 € a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.612,74 € od 4.10.2022 do zaplatenia istiny podľa Dohody zaplatí v pravidelných mesačných splátkach v dohodnutej minimálnej výške 150 € so splatnosťou prvej splátky dňa 18.11.2022. Žalovaný po postúpení pohľadávky do podania žaloby vykonal úhrady vo výške 150 € dňa 6.12.2022, vo výške 150 € dňa 3.1.2023, vo výške 150 € dňa 14.2.2023, vo výške 150 € dňa 28.2.2023, vo výške 150 € dňa 30.3.2023, vo výške 200 € dňa 29.11.2023, vo výške 100 € dňa 28.2.2024, vo výške 20 € dňa 29.4.2024. Žalovaná suma predstavuje sumu vo výške 5.775,85 €, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 3.542,74 €, z neuhradeného riadneho úroku vo výške 1.722,22 €, z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 473,04 € a z neuhradených poplatkov vo výške 37,85 €. Zároveň si žalobca uplatnil úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ počnúc dňom 4.10.2023, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. Na základe uznesenia súdu zo dňa 5.11.2024, č.k. 16Csp/73/2024-84 žalobca k žalobe vo vzťahu k ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) doplnil, že poistenie schopnosti splácať úver ako typ zabezpečenia záväzkov plynúcich zo zmluvy o úvere je v tomto prípade fakultatívne a poisťné do výpočtu celkových nákladov nevstupuje. Hodnota RPMN bola vypočítaná automatizovaným informačným systémom postupcu. K úhrade poplatku za poskytnutie úveru žalobca uviedol, že podľa časti I. bod 1. zmluvy poskytol postupca spotrebiteľský úver žalovanému vo výške 7.000 €, pričom postupcom bola zrealizovaná aj ďalšia účtovná operácia vo výške 140 €, a to na úhradu poplatku a na ťarchu účtu žalovaného. Žalobca nepovažoval za relevantné, či tento poplatok za poskytnutie bol zaúčtovaný v deň poskytnutia úveru, a to či už z účtu, na ktorý žalovaný úver čerpal, alebo z iného účtu. Čo sa týka skúmania bonity žalovaného, žalobca mal za to, že došlo k preukázaniu riadneho postupu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“).

3.1. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vyšiel zo skutkového stavu zodpovedajúceho opisu žalobcom a uviedol, že právny predchodca žalobcu (ďalej len „VÚB, a.s.“) a žalovaný uzatvorili dňa 10.7.2017 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému bezúčelový spotrebiteľský úver s celkovou výškou 7.000 €. Celkové náklady žalovaného ako spotrebiteľa podľa uvedenej zmluvy predstavovali sumu 4.336,48 € (v prípade, že šlo o úver bez zľavy z voliteľnej služby sumu 5.086,24 €) a celková čiastka úveru sumu 11.336,48 € (v prípade, že šlo o úver bez zľavy z voliteľnej služby vo výške 12.086,24 €). Malo ísť o poistený úver, pričom výška mesačnej anuitnej splátky vrátane poisťného bola stanovená na sumu 122,30 € (z toho bolo poistenie v sume 5,67 €) s celkovým počtom 96 splátok. Prvá splátka bola splatná dňa 25.7.2017 a ďalšie splátky mali byť splatné podľa bodu 4 článku I Zmluvy ku dňu, ktorý sa číselne zhoduje s dátumom splatnosti prvej anuitnej splátky, teda vždy do 25- teho dňa v mesiaci. Doba trvania zmluvy bola určená do splatenia všetkých záväzkov podľa uvedenej zmluvy, kedy zároveň bol v zmluve uvedený aj dátum poslednej anuitnej splátky - termín konečnej splatnosti na deň 12.12.2025. Zároveň bola v zmluve uvedená aj lehota splatnosti na 96 mesiacov. Výška poplatku za poskytnutie úveru bola 140 €. Hodnota RPMN bola stanovená na 14,19 %, resp. v prípade poskytnutia úveru bez zľavy z voliteľnej služby vo výške 16,46 % ročne. Ďalej bola v zmluve uvedená výška úrokovej sadzby vo výške 12,90 % ročne, a v prípade, že šlo o úver bez zľavy z voliteľnej služby vo výške 14,90 % ročne. Z Platobnej histórie vedenej na žalovaného a predloženej žalobcom vyplynulo, že suma 7.000 € mala byť vyčerpaná dňa 10.7.2017, kedy ale zároveň v uvedený deň mal byť žalovanému aj vyrubený poplatok za poskytnutie úveru vo výške 140 €, ktorý bol zároveň v uvedený deň aj zaplatený. Z Platobnej histórie je zrejmé, že žalovaný na predmetný úver uhradil celkovo sumu 5.098,82 €, ktorou takto uhradil len mesačné splátky po splátku splatnú za mesiac november 2019 vrátane. Prípisom právneho predchodcu žalobcu zo dňa 7.9.2020 označeným ako „Tretia upomienka - pokus o zmier“, adresovaným žalovanému mu právny predchodca žalobcu oznámil, že aj napriek predchádzajúcim upomienkam doteraz neuhradil záväzky plynúce z predmetnej Zmluvy. Upozornil ho tiež na to, že k dňu vyhotovenia uvedeného prípisu evidoval pohľadávku voči žalovanému po lehote splatnosti vo výške 394,68 € (z toho istina predstavovala sumu 171,93 €, úroky sumu 195,21 €, úroky z omeškania sumu 1,03 € a poplatky sumu 26,51 €). Zároveň ho právny predchodca žalobcu vyzval na okamžité zaplatenie vyššie uvedenej dlžnej sumy v zmysle Zmluvy, v opačnom prípade bude od žalovaného požadovať, aby vrátil celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v Zmluve.

Zároveň ho upozornil na právo (banky) odstúpiť od Zmluvy. Výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 22.10.2020 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že vyhlásil predčasnú splatnosť tohto úveru vrátane príslušenstva so zostatkom 5.573,54 €, z toho istinou vo výške 5.212,74 €, ktorá sa úročí počnúc dňom nasledujúcim úrokovou sadzbou z omeškania v zmysle Zmluvy až do jej zaplatenia, základnými úrokmi 320,34 €, sankčnými úrokmi 2,61 €, poplatkami 37,85 €. Zároveň ho vyzval na predčasné splatenie zostatku úveru v lehote 7 dní odo dňa doručenia výzvy.

3.2. Súd vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 3, 5, 6, 9, § 54 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, 2, § 565 OZ, § 261 ods. 6 písm. d), § 263 ods. 1, § 266 ods. 5, § 273 ods. 1, 2, 3, § 497, § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObchZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), g), h), i) a l), § 7 ods. 1, 2, 4, 16, 17, § 9 ods. 1, 2, 9, § 11 ods. 1, 2, § 17 ods. 1 až 4, § 19 ods. 1 až 5, § 20 ods. 1, § 21 ods. 1, 2, § 25g zákona č. 129/2010 Z.z., § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“), § 1 ods. 1, 2, 3 písm. b), 4, § 1a ods. 1, § 10c ods. 1, 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a mal za to, že vzťah založený Zmluvou uzavretou medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, a teda že uvedená zmluva spĺňa predpoklady pre jej zadefinovanie ako spotrebiteľskej zmluvy jednak v zmysle § 52 a nasl. OZ a jednak aj v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.. Vychádzajúc z charakteru uvedeného vzťahu ako spotrebiteľskoprávneho sa súd prvotne zoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na vedení tohto sporu. Vychádzal pritom zo zákona o bankách, ktorý v § 92 ods. 8 stanovuje zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu a tiež aj z § 17 zákona č. 129/2010 Z.z., pri ktorom zase zásadnú otázku zohráva, či v predmetnom úverovom vzťahu došlo, príp. nedošlo k platnému predčasnému zosplateniu daného úveru. Dospel pritom k záveru, že na strane žalobcu nie je daná aktívna vecná legitímácia. Súd prvej inštancie poukázal na znenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, v ktorom ustanovení sú upravené osobitné podmienky, za ktorých môže banka, a to aj bez súhlasu klienta postúpiť pohľadávku na inú osobu, čo výkladom „a contrario“ znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka platne postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Podal podrobný výklad uvedeného ustanovenia, z ktorého mu vyplynulo, že pred samotným postúpením pohľadávky banky na iný subjekt zákonná úprava vyžaduje osobitnú a samostatnú písomnú výzvu banky, v ktorej banka pred uskutočnením postúpenia pohľadávky klienta na iný subjekt vyzve tohto klienta na eventuálne zaplatenie a splnenie si zameškaného záväzku voči banke s upozornením, že pokiaľ aj napriek písomnej výzve banky zostane naďalej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti peňažného záväzku voči banke, môže banka využiť svoje oprávnenie a svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť inému subjektu aj bez súhlasu klienta. Pripustil však, že je možné uvažovať o odklone od striktnej požiadavky na osobitnú a samostatnú výzvu banky v zmysle názoru Najvyššieho súdu SR prezentovaného v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/266/2020 a sp. zn. 4Cdo/75/2020. Ide o prípady, keď niektorá výzva na zaplatenie vyčísleného dlhu obsiahnutá napr. vo výzve pred zosplatením alebo v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, v sebe obsahovala jednoznačné poučenie o možnosti banky postúpiť pohľadávku na tretie osoby v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd však poukázal na skutočnosť, že žalobca v danom spore nepredložil okrem prípisu „Tretia upomienka - pokus o zmier“ zo dňa 7.9.2020, ktorá má mať charakter výzvy v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a prípisu „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 22.10.2020 žiadnu inú písomnú výzvu od právneho predchodcu žalobcu, ktorá by predchádzala postúpeniu pohľadávky. V danom prípade Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 22.10.2020 primárne predstavuje predčasné zosplatenie úveru a až sekundárne z nej vyplýva, že žalovaný je v omeškaní s úhradou záväzku z poskytnutého spotrebiteľského úveru v sume 5.573,54 €. Preto súd oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 22.10.2020 nepriznal aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorá by predchádzala postúpeniu pohľadávky a ktorá by tak spĺňala charakter písomnej výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a mal za to, že žalobca v konaní nepreukázal jej existenciu.

3.3. Ďalej podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca neosvedčil, že pri predčasnom zosplatení predmetného úveru právneho predchodcu žalobcu, od ktorého mal nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom sporu, postupoval v súlade s § 53 ods. 9 a § 565 OZ. Z § 565 veta druhá OZ vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky, pričom zároveň uplynula lehota 15 dní na uplatnenie práva po upozornení

dlužníka (§ 53 ods. 9 OZ). Súd poukázal na to, že prípisom „Tretia upomienka - pokus o zmier“ zo dňa 7.9.2020 právny predchodca žalobcu žiadal žalovaného o úhradu sumy vo výške 394,68 €, pričom žiadnym spôsobom nekonkretizoval, ktoré omeškané splátky uvedená suma predstavuje. Z obsahu uvedeného prípisu len vyplýva, že uvedená suma by mala predstavovať istinu v sume 171,93 €, úroky v sume 195,21 €, úroky z omeškania v sume 1,03 € a poplatky v sume 26,51 €. Súdu z výpisu vyplynulo, že žalovaný by mohol byť v omeškaní so splátkami za mesiace máj 2020 až august 2020, keďže splátky mali byť splatné vždy k 25. dňu tohto ktorého mesiaca, a teda za mesiac september 2020 ešte nemohol byť v omeškaní. Z histórie úveru (č.l. 6 súdneho spisu) však vyplýva, že poslednú úhradu od žalovaného (pred jeho ďalšími úhradami po 100 €, s ktorými mal začať až od dátumu 19.02.2021) právny predchodca žalobcu evidoval zo dňa 1.6.2020 (stĺpec „ dátum“ - posledný riadok s údajom „ 20200610“). Súd tak z prípisu zo dňa 7.9.2020 označeného ako „Tretia upomienka - pokus o zmier“ nemohol ani výkladom skrz ostatné listinné dôkazy dospieť k záveru, pre omeškanie ktorých splátok právny predchodca žalobcu vykonal výzvu podľa § 53 ods. 9 OZ, ktorú by mala predstavovať vyššie uvedená „Tretia upomienka - pokus o zmier“ zo dňa 7.9.2020 a následne pre ktorú z omeškaných splátok vykonal aj predčasné zosplatnenie. V tejto súvislosti dal do pozornosti odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.6.2024, sp. zn. 5Cdo/197/2022, podľa ktorého: „Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premĺčacej doby, ale i pre potrebu vedomostí dlužníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru. Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený.“ Súd poukázal na skutočnosť, že ani v predčasnom zosplatnení úveru, ku ktorému došlo prípisom zo dňa 22.10.2020 označeným ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ nie je konkretizovaná splátka, pre ktorú právny predchodca žalobcu pristúpil k zosplatneniu uvedeného úveru. Podporne poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.1.2024, sp. zn. 5Cdo/2/2023, podľa ktorého: „V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.“. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že oba vyššie uvádzané prípisy, teda „Tretia upomienka - pokus o zmier“ zo dňa 7.9.2020, ktorá by mala predstavovať výzvu podľa § 53 ods. 9 OZ, ako aj „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 22.10.2020, ktorá by mala predstavovať oznámenie podľa § 565 Občianskeho zákonníka, tak predstavujú neurčité, a tým aj neplatné právne úkony. Zároveň „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 22.10.2020 pre svoju neurčitosť nemohla byť ani výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže žalovanému ako spotrebiteľovi oznamovala informáciu, ktorá bola nepravdivá (zavádzajúca), keďže uvádzala nesprávnu výšku jeho dlhu (podstatne vyššiu) v danom momente.

3.4. Súd zároveň podrobil spotrebiteľskoprávny vzťah medzi sporovými stranami súdnej kontrole aj z hľadiska skúmania splnenia si povinnosti riadneho posúdenia bonity žalovaného zo strany právneho predchodcu žalobcu, a to v súlade s § 7 ods. 16 a 17 zákona č. 129/2010 Z.z.. Súd uvedenú povinnosť považoval za splnenú.

3.5. Keďže súd dospel k záveru, že „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 22.10.2020 pre svoju neurčitosť a pre skutočnosť, že podávala nepravdivú informáciu žalovanému o výške jeho dlhu na uvedenom úverovom vzťahu v uvedenom momente nemohla predstavovať výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, uvedená výzva tak v danom prípade chýbala a pre jej absenciu nebolo preukázané splnenie podmienok zákona o bankách pre postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu. Súd tak ustálil, že na strane žalobcu nie je daná vecná aktívna legitímácia, keďže na základe postúpenia platne nenadobudol ním uplatňovanú pohľadávku voči žalovanému. Vzhľadom na uvedené sa tak súd ďalej nezaoberal ďalšími okolnosťami relevantnými pre posúdenie, či predmetný úver je, príp. nie je bezúročný a bez poplatkov, a teda či žalobcom uplatnený nárok (ako z hľadiska istiny tak aj jej príslušenstva) je dôvodný v plnom rozsahu. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že žalovanému nárok na náhradu trov voči žalobcovi nepriznal, nakoľko žalovaný bol síce v spore úspešný, avšak náhradu trov konania si neuplatnil.

4.1. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. K obsahovým náležitostiam výzvy v zmysle § 53 ods. 9 OZ a oznámenia, ktorým si veriteľ uplatnil právo podľa § 565 OZ uviedol, že sa nestotožňuje s právnym posúdením veci súdom, v zmysle ktorého ak právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 22.10.2020, pričom splátka, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti nebola vo výzve v zmysle § 53 ods. 9 OZ a následne ani v oznámení o zosplatnení presne špecifikovaná, tak uplatnenie práva podľa § 565 OZ nebolo platné z dôvodu neurčitosti týchto právnych úkonov. Žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.1.2024, v ktorom sa súd nestotožnil s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) totiž zákon veriteľovi neukladá. Mal za to, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety OZ je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti. Žalobca konštatoval, že v súčasnosti existuje zásadný rozpor ohľadom náležitosti/obsahu zosplatňujúcej výzvy (resp. výzvy, ktorá zosplatneniu predchádza), kedy dochádza z dôvodu (diametrálne) odlišného posudzovania predmetnej právnej otázky súdmi na všetkých úrovniach k právnej neistote na strane subjektov súkromnoprávných vzťahov. Uviedol argumenty podporujúce výklad, podľa ktorého nielen, že nie je potrebné, ale ani dobre možné uvádzať splátku, pre ktorú veriteľ využil právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť. Prvým z nich je skutočnosť, že zákon takéto označenie splátky v zosplatňujúcom úkone, resp. výzve podľa § 53 ods. 9 OZ veriteľovi neukladá. Okrem tohto argumentu žalobca namietol, že v predmetnej veci posudzované výzvy pred vyhlásením splatnosti, či zosplatňujúca výzva z hľadiska obsahu uvádzajú celkovú dlžnú sumu, s ktorou bol dlžník toho času v omeškaní. Priemerný spotrebiteľ tak má vedomosť o výške sumy, zaplacením ktorej zabráni zosplatneniu úveru (i vtedy, ak je táto suma uvedená vo výzve bez toho, aby sa uviedla konkrétna splátka, pre ktorú sa úver zosplatňuje). Ďalším argumentom je, že špecifikácia splátky nemá v konečnom dôsledku žiaden pozitívny dopad na zvýšenie platobnej disciplíny dlžníka-spotrebiteľa a absencia špecifikácie splátky nestavia spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia. Vyhlásenie splatnosti je totiž jednostranný právny úkon – ide o právo veriteľa (ak sú splnené podmienky), pričom spotrebiteľovi „nepomôže“ poznanie, ktorá bola tá „rozhodná“ splátka. Žalobca poukázal na skutočnosť, že predmetnú otázku posudzovali súdy približne od roku 2008 – do roku 2024 a z rozhodovacej praxe súdov (na všetkých úrovniach) pre banky požiadavka na špecifikáciu splátky vo výzve zosplatňujúcej, resp. pred zosplatnením nevyplývala. Až v roku 2024 došlo k zásadnej zmene pri posudzovaní obsahu predmetného ustanovenia. Pripustil, že aj keď sa súdna prax môže v čase vyvíjať, nová argumentácia konajúceho súdu pre posudzovanie (ne)platnosti uvedených právnych úkonov (výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ a zosplatnenia) predstavuje zásadný zásah do právnej istoty veriteľov. Poukázal zároveň na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.11.2022, sp. zn. 7Cdo/268/2020, vydaným pod R29/2023, v ktorom riešil právnu otázku premlčania a v ktorom dovolací súd musel nevyhnutne posudzovať aj náležitosti jednotlivých výziev (ak posudzoval začiatok plynutia premlčacej doby), pričom nedospel k záveru o tom, že by zákon veriteľovi ukladal povinnosť uviesť rozhodnú splátku v tej-ktorej výzve.

4.2. Žalobca zároveň poukázal na skutočnosť, že predmetné znenie OZ bolo s účinnosťou od 1.11.2024 novelizované, čím zákonodarca s konečnou platnosťou vyriešil predmetnú problematiku. Odcitoval znenie § 53 ods. 10 OZ účinné od 01.11.2024, podľa ktorého: „Ak sú splnené podmienky podľa odseku 9, obchodník je povinný vo výzve na vrátenie splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní, poskytnúť spotrebiteľovi dodatočnú lehotu na plnenie, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní od doručenia výzvy. Ak spotrebiteľ neuhradí splátky, s ktorými je v omeškaní, v dodatočnej lehote poskytnutej mu obchodníkom, jej uplynutím sa stáva celé plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy splatným; ustanovenie § 565 sa nepoužije. Obchodník je povinný vo výzve na vrátenie splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní, upozorniť spotrebiteľa na následok podľa predchádzajúcej vety a uviesť sumu splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní.“ Uviedol, že v zmysle novelizovaného ustanovenia § 53 ods. 10 OZ je zrejmé, že ani po jeho novelizácii nebude „obligatórnou“ náležitosťou výzvy uvedenie konkrétnej splátky, resp. jej špecifikácia, ale postačujúcim údajom na platné zosplatnenie bude uvedenie sumy, s ktorou je dlžník v omeškaní (obdobne ako je splnené v danom prípade a napokon ako činili veritelia, resp. banky vždy). Jedná sa pritom o reakciu zákonodarca na rozhodovaciu prax Súdneho dvora EÚ, ktorá taktiež uvedenú povinnosť konkretizovať splátku, pre ktorú k zosplatneniu došlo, nevyžaduje. Žalobca dal do pozornosti súdu nález

Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 640/2014 zo dňa 1.4.2015, podľa ktorého: „Prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii 6 relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania.“ Tiež odkázal na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 796/2016-65 zo dňa 22.6.2017, v ktorom uvádzal, že „Právomoc všeobecných súdov vykladať zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenie zákona fakticky „novelizovať“. Vychádzajúc z vyššie citovaných rozhodnutí Ústavného súdu SR považoval žalobca riešenie uvedenej právnej otázky zo strany súdu v predmetnej problematike za právne neudržateľné, a to aj s odkazom na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.8.2024, sp. zn. 5CoCsp/12/2023.

4.3. Žalobca poukázal na to, že zo zákonných ustanovení vyplýva, že na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je potrebné, aby: 1. bola táto možnosť dohodnutá, 2. aby bol dlžník v omeškaní aspoň tri mesačné splátky a 3. aby bol dlžník na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti veriteľom upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní pred uplatnením tohto práva – pričom veriteľ vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ (avšak ani v oznámení o zosplatnení) nie je povinný špecifikovať, s ktorou konkrétnou splátkou sa dlžník omeškal – a teda pre ktorú splátku k zosplatneniu došlo. Uviedol, že v predmetnej veci zo strany veriteľa nedošlo pri uplatnení práva podľa § 565 OZ k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti. V konaní bolo riadne preukázané, že možnosť zosplatnenia úveru bola medzi postupcom a žalovaným dohodnutá, čo napokon nemal za sporné ani samotný súd a žalovaný bol preukázateľne v omeškaní so zaplatením splátok aspoň tri mesiace. Mal za zrejmé, že v prípade, ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 22.10.2020 – toto svoje právo uplatnil v súlade s § 565 OZ a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022, uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022, uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/26/2023 z 29.11.2023 atď.) pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.06.2020 (t. j. splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru predchádzala po dobu troch mesiacov a pre ktorej nezaplatenie mohol ako jedinej vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru) a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa (žalovaného) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom spotrebiteľ (žalovaný) bol nesporne na toto oprávnenie veriteľa upozornený (podaním zo dňa 7.9.2020). Špecifikácia splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu by bola, prihliadnuc na vyššie citované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nadbytočná – keďže z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky – a teda veriteľ si nemôže „vybrať“ pre nesplnenie ktorej splátky toto právo uplatňuje, ako nesprávne uzatvoril súd prvej inštancie. Žalobca opakovane zdôraznil, že žiadne zákonné ustanovenie neukladá postupcovi povinnosť vo výzve v zmysle § 53 ods. 9 OZ a rovnako ani v oznámení o zosplatnení špecifikovať, s ktorou konkrétnou splátkou sa žalovaný omeškal. Žalobca ďalej v nadväznosti na rozhodnutie súdu uviedol, že určenie, pre nezaplatenie ktorej konkrétne určenej splátky nastalo zosplatnenie dlhu, je právnym posúdením, t.j. výhradne na posúdení súdu a žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť, čo napokon aj bezpochyby urobil.

4.4. V ďalšom žalobca poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, v rámci ktorej tento opakovane konštatoval, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95, IV. ÚS 108/2010), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo dňa 21.11.2017, sp. zn. III. ÚS 289/2017 uviedol, že: „Naopak, postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávanej veci, ktoré sú v podstate identické, bez toho, aby svoj odklon odôvodnili, je prejavom svojvôle, ktorá odporuje základnému princípu materiálneho právneho štátu.“ Na podporu svojej argumentácie žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6CoCsp/20/2023 zo dňa 24.6.2024; uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 26CoCsp/1/2023 zo dňa 11.1.2024, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17CoCsp/7/2023 zo dňa 24.10.2023; uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 12CoCsp/39/2022 zo dňa 31.8.2023; uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3CoCsp/1/2022 zo dňa 30.3.2023.

4.5. Žalobca sa nestotožnil ani s tým, že by bez uvedenia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu v upozornení na možné zosplatnenie, resp. v samotnom úkone, ktorým veriteľ dosiahol splatnosť dlhu dlžníka, boli takéto právne úkony neurčité. Prejav vôle je totiž neurčitý len v tých prípadoch, pokiaľ je neistý jeho obsah, t. j. keď sa konajúcemu nepodarilo obsah vôle jednoznačným spôsobom stanoviť. Z obsahu uvedených úkonov je však celkom zrejmý úmysel veriteľa, t. j. upozornenie dlžníka v súlade s § 53 ods. 9 OZ na to, že je v omeškaní po dobu viac ako 3 mesiacov, je z neho zrejmá aj celková výška jeho omeškania a rovnako upozornenie na to, že v prípade, ak omeškané plnenie neuhradí v dodatočnej lehote, je veriteľ oprávnený žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. Rovnako z obsahu zosplatnenia je zrejmá vôľa veriteľa, aby nastala splatnosť celej pohľadávky z dôvodu porušenia povinností na strane dlžníka – nedodržania jeho platobnej disciplíny. V odôvodnení napadnutého rozsudku súdu absentuje vysvetlenie, v čom identifikoval neurčitosť právnych úkonov, t. j. ako konkrétne sa pri absencii určenia splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie (za dodržania podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ) v uvedených právnych úkonoch prejavil vnútorný rozpor takýchto úkonov. Z uvedeného dôvodu má žalobca za to, že rozsudok súdu je rovnako nepreskúmateľný pre nedostatok odôvodnenia. S ohľadom na vyššie uvedené mal žalobca za to, že právne posúdenie súdu ohľadom neplatnosti zosplatnenia nemôže obstať a je nesprávne, nakoľko právny predchodca žalobcu v danom prípade zosplatnil úver v plnom súlade so zákonom a platne. V nadväznosti na tento nesprávny právny záver súdu prvej inštancie je rovnako nesprávne aj jeho právne posúdenie ohľadom neplatného postúpenia pohľadávky.

4.6. Čo sa týka splnenia zákonných podmienok pri postúpení bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, bol žalobca presvedčený, že pred postúpením pohľadávky pôvodný veriteľ dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá. Žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok - výzvou zo dňa 7.9.2020 na úhradu dlžnej sumy – označenou ako „Tretia upomienka – pokus o zmier“ s podacím hárkom preukazujúcim doručovanie písomnosti do dispozičnej sféry žalovaného a potvrdením zo stránky Slovenskej pošty o doručení písomnosti žalovanému; 2. výzvou zo dňa 22.10.2020, ktorou postupca vyhlásil úver za predčasne splatný spolu s doručenkou preukazujúcou doručenie písomnosti do dispozičnej sféry žalovaného. Za kvalifikovanú výzvu právneho predchodcu žalobcu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách pritom možno považovať nielen výzvu zo dňa 7.9.2020, ale aj oznámenie o vyhlásení splatnosti zo dňa 22.10.2020 (obe obsahovali výzvu na zaplatenie). Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nijakým možným výkladom nepojednáva o tom, že na platné postúpenie pohľadávky je potrebná „osobitná“ výzva (a rovnako neurčuje ani žiadne jej osobitné náležitosti, ako nesprávne uvádza okresný súd). Napadnuté rozhodnutie nezohľadňuje judikatúru najvyšších súdnych autorít, pokiaľ ide o obsahové náležitosti výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (žiadne zákonné ustanovenie neustanovuje, že by táto výzva musela obsahovať explicitné upozornenie na možnosť postúpenia pohľadávky), ako aj, či výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách možno rozumieť podanie, ktorým veriteľ vyhlasuje splatnosť pohľadávky. Poukázal na uznesenie NS SR, sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.9.2023, podľa ktorého z výzvy na zaplatenie nemusí výslovne vyplývať, že ak dlžník sumu neuhradí, veriteľ pristúpi k postúpeniu pohľadávky, musí z nej však byť bez akýchkoľvek pochybností zrejmá konkrétna špecifikácia pohľadávky, ktorú má dlžník uhradiť. A z iného rozhodnutia NS SR, sp. zn. 7Cdo/191/2021 vyplýva, že za výzvu na plnenie pred postúpením podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách možno považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, ak jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie pohľadávky. V tejto otázke odkázal aj na iné rozhodnutia NS SR, sp. zn. 1Obdo/92/2018 zo dňa 20.11.2019 a sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.3.2018 ako aj rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu do dňa rozhodnutia odvolacieho súdu nevyjadril.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a preto podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok potvrdil s odkazom na ust. § 387 ods. 2 CSP.

7. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27.8.2025 o 10.15 hod. v pojednávacej miestnosti č.dv. 215/III. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 13.8.2025 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

8. Žalobca namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f), a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP týkajúci sa skutkových väd rozhodnutia (nesprávnych skutkových zistení), je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP.

11. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Právne posúdenie veci je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), t.j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval a vyvodil nezodpovedajúce závery o právach a povinnostiach strán.

12. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a predchádzajúci procesný postup súdu prvej inštancie v konaní v intenciách uplatnených odvolacích dôvodov a odvolaním vymedzeného zamerania odvolacieho prieskumu a dospel k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú v posudzovanom spore naplnené. Súd prvej inštancie z vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav veci, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyplývali z tvrdení žalobcu alebo inak vyšli v konaní najavo, skutkové zistenia podradil pod relevantné hmotnoprávne predpisy, ktoré aj správne interpretoval a aplikoval na zistený skutkový stav a pri hmotnoprávnom posúdení veci vyvodil správne závery.

13. V danom prípade k zmene skutkového ani právneho stavu počas odvolacieho konania nedošlo, preto odvolací súd na skutkové zistenia a právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie, odkazuje. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne posúdil otázku zosplatnenia úveru, platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a z toho vyplývajúcej otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a dôvodnosti uplatneného nároku. Dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie v týchto otázkach, považuje za vecne správne (§ 387 ods. 1

CSP) a v plnom rozsahu sa s nimi stotožňuje v súlade s § 387 ods. 2 CSP, a to zreteľom na to, že: a) odôvodnenie a rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu tvoria jeden celok, a preto nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie isté závery napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožňuje, b) odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie námietky, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo (porov. napr. IV. ÚS 350/2009, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07).

14. Podstatným z hľadiska rozhodnutia vo veci bolo v odvolacom konaní vysporiadať sa s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a platného postúpenia pohľadávky v nadväznosti na jeho tvrdenie, že došlo k platnému zosplatneniu pohľadávky i napriek tomu, že výzva na zaplatenie, ktorá predchádzala zosplatneniu ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru neobsahovali údaj o tom, pre nezaplatenie ktorej splátky malo dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ako aj poučenie o riziku postúpenia pohľadávky na tretí subjekt.

15. V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa domáha od žalovaného zaplatenia dlžnej sumy vo výške 5.775,85 € s prísl. zo záväzkového právneho vzťahu založeného Zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorenou dňa 10.7.2017 medzi právnym predchodcom žalobcu VÚB, a.s. a žalovaným (ďalej tiež len „Zmluva“), na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý bezúčelový spotrebný úver vo výške 7.000 €, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v mesačných splátkach (v počte 96) vo výške 122,30 € (z toho splátka poisťného 5,67 € mesačne) od 25.7.2017 do 25.6.2025 (termín konečnej splatnosti úveru). Výška úrokovej sadzby platnej ku dňu schválenia úveru bola 12,90 % ročne (so zľavou). V zmluve bola dojednaná RPMN vo výške 14,19 %, vypočítaná z celkových nákladov dlžníka vo výške 4.336,48 €, poplatku za poskytnutie úveru 140 €, mesačnej splátky vo výške 116,63 €, pričom celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť, predstavovala sumu 11.336,48 € a priemerná RPMN hodnotu 9,68 %. Žalovaný svoj dlh riadne neuhrádzal, preto ho právny predchodca žalobcu opakovane vyzýval na úhradu dlžnej sumy a dňa 7.9.2020 zaslal žalovanému Tretiu upomienku - pokus o zmier, v ktorej žalovaného (dlžníka) vyzval na okamžité zaplatenie dlžnej sumy, ktorú vyčíslil na 394,68 € pozostávajúcu z istiny vo výške 171,93 €, úrokov vo výške 195,21 €, úrokov z omeškania vo výške 1,03 € a poplatkov vo výške 26,51 € a upozornil ho na možnosť predčasného zosplatnenia úveru a banky odstúpiť od Zmluvy. Pre nesplácanie pohľadávky veriteľ listom zo dňa 22.10.2020 celý úver predčasne zosplatnil, v ktorom liste bol žalovaný zároveň vyzvaný na úhradu zostatku úveru vrátane príslušenstva vo výške 5.573,54 € (z toho istina 5.212,74 €, úroky 320,34 €, sankčné úroky 2,61 € a poplatky 37,85 €). Pohľadávku voči žalovanému nadobudol žalobca na základe Rámцovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 (uzavretej medzi VÚB ako postupcom a EOS KSI Slovensko, s.r.o. ako postupníkom) a Žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 3.10.2022 potvrdenej v mene postupcu VÚB, a.s. a v mene postupníka spoločnosťou EOS KSI Slovensko, s.r.o..

16. Keďže v prejednávanej spore ešte pred podaním žaloby došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému z právneho predchodcu žalobcu (banky /postupcu/ - VÚB, a.s.) na žalobcu (nebankový subjekt /postupník/ - EOS KSI Slovensko, s.r.o.), správne sa súd prvej inštancie zaoberal predovšetkým otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda či žalobca je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem „vecná legitímácia“. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou, resp. účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/192/2004). V prípade nároku zo zmluvy o poskytnutí úveru to bude veriteľ z takejto zmluvy (banka). Iný subjekt, než veriteľ zo zmluvy o poskytnutí úveru, ktorý uzavrel s klientom zmluvu o poskytnutí úveru, sa môže úspešne domáhať plnenia z takejto zmluvy iba v prípade, ak preukáže, že pohľadávka veriteľa zo zmluvy na neho prešla alebo bola prevedená, a to v súlade s právnym poriadkom. Jedným zo spôsobov zmeny v osobe veriteľa je aj postúpenie pohľadávky zmluvou, t.j. dvojstranným

právnym úkonom. V prípade, že veriteľom je banka, na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky okrem všeobecných náležitostí právneho úkonu je potrebné splniť aj ďalšie podmienky stanovené v § 92 ods. 8 zákona o bankách.

17. Podľa § 524 ods. 1 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

18. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (dňa 28.2.2023), Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

19. Rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách treba dospieť k záveru, že jednoznačne definuje podmienky, za akých možno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Dané predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

20. Pre platné postúpenie pohľadávky bankou na nebankový subjekt sa vyžaduje v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách kumulatívne splnenie týchto podmienok: a) existencia splatnej pohľadávky, b) písomná výzva banky na splnenie dlhu dlžníkovi, ktorý je v omeškaní s plnením a jej preukázateľné doručenie dlžníkovi a c) dlžníkovu nepretržité omeškanie viac ako 90 dní so splnením jeho záväzku voči banke. Je pritom na veriteľovi preukázať tieto skutočnosti, vrátane dôkazu preukazujúceho doručenie takejto výzvy dlžníkovi bankou.

21. Súdna prax je jednotná v závere, že v prípade nesplnenia týchto osobitným zákonom stanovených predpokladov pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ zakázané (vylúčené). Ide teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ, keďže zmluva o postúpení pohľadávok je v rozpore so zákonom o bankách v prípade nesplnenia stanovených podmienok (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.4.2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.3.2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.11.2019 sp. zn. 1Obdo/92/2018 etc).

22. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, podmienkou platného postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách je v prvom rade existencia splatnej pohľadávky v čase postúpenia. Banka ako účastník zmluvy o úvere má obmedzené možnosti postúpenia svojej pohľadávky voči svojmu klientovi zo zmluvy o úvere, pretože môže postúpiť bez súhlasu klienta iba splatnú pohľadávku, resp. jej splatnú časť. Postúpením nesplatnej pohľadávky inému subjektu ako je banka, by totiž došlo k nepripustnému vstupu iného subjektu do aktívneho právneho vzťahu, ktorého účastníkom v zmysle zákonnej úpravy zákona o bankách môže byť iba banka. Z uvedeného zároveň vyplýva, že mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru nemôže úspešne uplatniť iný subjekt ako banka (na základe zmluvy o postúpení pohľadávky), keďže tomu bráni vyššie uvedená prekážka v možnosti postúpiť nesplatnú pohľadávku.

23. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok (v roku 2022) nebol úver, ktorý bol poskytnutý žalovanému právnym predchodcom žalobcu VÚB, a.s. splatný,

a to vzhľadom na dojednanú konečnú splatnosť úveru dňa 25.6.2025. Muselo teda ísť o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 17 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky. Právny predchodca žalobcu ako pôvodný veriteľ preto musel platne vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ. Správne preto súd prvej inštancie skúmal, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s § 53 ods. 9 a § 565 OZ – t.j. splatnej pohľadávky.

24. Podľa § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

25. Podľa § 39 rovnakého zákona neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

26. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

27. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

28. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplývajú podmienky, za ktorých môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, ktorými sú v zmysle § 565 OZ: 1. možnosť straty výhody splátok bola výslovne určená v dohode medzi veriteľom a dlžníkom alebo v súdnom rozhodnutí, 2. dlžník nesplní niektorú zo splátok v deň jej splatnosti a 3. veriteľ požiada dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

29. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, k vyššie uvedeným podmienkam pristupujú ešte ďalšie dve podmienky v zmysle citovaného § 53 ods. 9 OZ, a to: 1. veriteľ má právo na tzv. stratu výhody splátok (možnosť požadovať zaplatenie celého dlhu naraz pred jeho konečnou splatnosťou) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a 2. veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

30. V prejednávanej spore žalobca splnenie povinností v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia pre platné postúpenie pohľadávky jeho právnym predchodcom preukazoval treťou upomienkou - pokusom o zmier (výzva pred žiadosťou o predčasné splatenie zostatku úveru) zo dňa 7.9.2020 (č.l. 6), výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 22.10.2020 (č.l. 11), oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 13.10.2022 (č.l. 43), prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok (č.l. 35) a žiadosťou o postúpenie a prevod zo dňa 3.9.2022 (č.l. 82).

31. Súd prvej inštancie v danej veci založil svoj záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na úvahe, že jeho právny predchodca neplatne zosplatnil celý dlh, keď žalovanému doručil výzvu zo dňa 7.9.2020 a výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 22.10.2020 a ani v jednej z listín nebola konkretizovaná splátka, pre ktorú právny predchodca žalobcu pristúpil k zosplatneniu celého zostatku úveru. Z uvedeného dôvodu obe listiny (Tretia upomienka - pokus o zmier zo dňa 7.9.2020 ako aj Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 22.10.2020) posúdil súd ako neurčité, a tým aj neplatné právne úkony.

32. Odvolací súd musí prisvedčiť súdu prvej inštancie, že i keď žalobca preukázal doručenie oboch listín, ani z jednej z nich nie je zrejmé to, s ktorou konkrétnou splátkou mal byť žalovaný v omeškaní, keďže v Tretej upomienke - pokuse o zmier zo dňa 7.9.2020 je uvedená len dlžná pohľadávka vo výške 394,68 € a vo Výzve na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 22.10.2020 predčasne splatný zostatok úveru vo výške 5.573,54 €.

33. Rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.6.2024 bola vyriešená otázka, či vo výzve veriteľa dlžníkovi pred zosplatnením podľa § 53 ods. 9 OZ je veriteľ povinný uvádzať aj konkrétnu splátku, s ktorou je dlžník v omeškaní, a to tak, že pre platný úkon zosplatnenia je zo strany

veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva - odkaz na § 53 ods. 9 OZ) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh. Najvyšší súd tiež uviedol, že identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplateniu úveru. Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený.

34. S vyššie uvedeným záverom sa stotožnil Najvyšší súd SR aj v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.9.2024, keď uviedol, že neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, malo za následok neplatnosť zosplatenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, v dôsledku čoho odvolací súd správne skonštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore.

35. Otázka splnenia podmienok vyplývajúcich z § 53 ods. 9 a § 565 OZ bola tiež predmetom posúdenia Najvyšším súdom SR aj v rozhodnutí zo dňa 13.2.2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022, v zmysle ktorého bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Dovolací súd dospel k záveru, že právny úkon nekonkretizujúci splátku je úkonom, ktorý obchádza zákon (nakolko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ), berúc v tomto smere do úvahy najaktuálnejšie rozhodnutie NS SR – R 34/2025 uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 3/2025.

36. S poukazom na vyššie citované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR aj odvolací súd zastáva názor, že vo výzve na úhradu pred zosplatením (§ 53 ods. 9 OZ), resp. vo výzve na predčasné splatenie zostatku úveru musí byť uvedené, s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškaní, a to z dôvodov: 1) určenia, či k uplatneniu práva (zosplateniu dlhu) došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 OZ), 2) identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby ako aj 3) potreby vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplateniu úveru.

37. Keďže ani v jednej z uvedených výziev (Tretia upomienka - pokus o zmier zo dňa 7.9.2020 a Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 22.10.2020) nebola špecifikovaná splátka, pre ktorú bol dlh predčasne zosplatený, obe výzvy súd prvej inštancie správne posúdil ako neurčité, a tým aj neplatné právne úkony. Písomná výzva banky na splnenie dlhu dlžníkovi, ktorý je v omeškaní s plnením v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách tak chýbala a pre jej absenciu nedošlo k platnému zosplateniu dlhu. Ak úver nebol platne zosplatený, v čase postúpenia pohľadávky (13.11.2020) nebola ešte celá pohľadávka splatná (išlo o tzv. „živý úver“), a preto postúpenie pohľadávky bolo vykonané v rozpore s citovaným § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. a § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré výslovne zakazujú postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru, ak nie sú splnené podmienky upravené v tomto ustanovení. V dôsledku uvedeného sa žalobca (postupník) nestal nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia z pohľadávky právneho predchodcu žalobcu (postupcu) voči žalovanému, a teda nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou v predmetnom spore.

38. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd vzhľadom na aktuálne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v uvedenej problematike stotožňuje a má za to, že súd prvej inštancie rozhodol správne, ak žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní zamietol.

39. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že vecnú správnosť napadnutého rozsudku nie je spôsobilá spochybniť ani odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil náležitosti výzvy na zaplatenie právneho predchodcu žalobcu zo dňa 7.9.2020, resp. zo dňa 22.10.2020 v zmysle § 92

ods. 8 zákona o bankách, keď mal za to, že v uvedenej výzve mal byť dlžník upozornený na možnosť postúpenia pohľadávky na iný (aj nebankový) subjekt bez súhlasu dlžníka.

40. V tejto otázke odvolací súd upriamuje pozornosť súdu prvej inštancie, že k náležitostiam výzvy na plnenie pred postúpením bankovej pohľadávky už súdna prax zaujala stanovisko, napr. v uzneseniach Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/165/2022 a sp. zn. 1Cdo/154/2022. V uvedených rozhodnutiach Najvyšší súd SR poukázal na to, že z citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva len to, že banka môže postúpiť svoju pohľadávku, ak napriek písomnej výzve banky jej klient/dlžník je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Z predmetného ustanovenia však pri použití žiadnej z výkladových metód nevyplýva povinnosť banky osobitne upozorňovať, resp. informovať klienta/dlžníka na skutočnosť, že po uplynutí lehoty 90-dní omeškania dlhu bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na inú osobu. Uvedené požiadavky sú nad rámec zákona a nie je možné ich vyžadovať a ich nespĺnenie považovať za dôvod neplatnosti postúpenia pohľadávky banky na základe § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že ak by zákonodarca mienil uložiť banke povinnosť vo výzve podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách upozorniť na možnosť postúpenia pohľadávky, bol by to v citovanom ustanovení explicitne uviedol podobne ako je v § 53 ods. 9 OZ výslovne formulovaná požiadavka, aby veriteľ pred predčasným zosplatnením pohľadávky upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách takéto upozornenie nevyžaduje, a preto vo výzve podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nemusí banka klienta upozorniť na možnosť postúpiť pohľadávku na tretí subjekt.

41. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil napadnutý rozsudok v celom jeho rozsahu ako vecne správny s odkazom na ust. § 387 ods. 2 CSP.

42. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný procesný úspech, nepriznal nárok na náhradu trov proti žalobcovi, nakoľko mu žiadne trovy v konaní nevznikli s tým, že neúspešný žalobca nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu jeho neúspechu v odvolacom konaní, pričom o výške priznaných nárokov na náhradu trov konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

43. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).